

ret. Men det har været stabilt i de fem år med Nyrupregeringer i modsætning til de perioder, hvor man havde borgerlig regering, både lige forud for denne regering og også endnu tidligere.

Jeg har følt mig foranlediget til at udsende Finansministeriets første pressemeddelelse i farver. Den skildrer skattetrykket under skiftende regeringer. Partifarven på statsministeren er angivet, den røde er socialdemokrat, den sorte er fra V eller K. Det skulle være til at se selv på afstand, hvordan det har været med skattetrykkets udvikling under Schlüterregeringerne og under Nyrupregeringerne. Kunne vi så ikke slippe for repetitionen af de forkerte påstande om skattetrykket næste gang og næste gang og næste gang igen, igen, igen, når vi samles til finanslovdebatter?

Denne regering har ikke lovet, at vi kunne bringe det samlede skatte- og afgiftstryk ned. Vi har lovet, at vi ville skaffe en bedre opkrævning. Det har vi gjort miljømæssigt bedre og også mere effektivt i forhold til dem, der vil unddrage sig skat; huller er lukkede, byrdefordelingen er blevet mere fair.

Jeg undrer mig i det hele taget, når vi har disse debatter, over, at Venstre og De Konservative med den resultatliste, de har for de 10½ år, der gik forud for Nyrupregeringen, overhovedet synes, det er sjovt at gå så langt i kritikken af udviklingen under den nuværende regering, og der er jo et gammelt mundheld, der siger, at man ikke skal kaste med sten, når man selv har boet i et glashus, eller noget i den retning. For dengang, fra 1982 til 1993, steg antallet af danskere på indkomstoverførsler med 230.000; men fra arbejdsløsheden i 1994 nåede sit højdepunkt og frem til nu er antallet af danskere på indkomstoverførsler, eksklusiv SU-modtagere, faldet med 80.000.

Der er altså 80.000 færre danskere på indkomstoverførsler, og der er endda flere af dem, som er i en form for aktivitet, bl.a. uddannelsesorlov, som jo ikke er en del af problemet, men en del af løsningen for vores fremtid.

Vi siger ikke, at vi har løst alle problemerne med hensyn til beskæftigelsen, bare fordi der er 120.000 flere, der er kommet i arbejde, eller 80.000 færre, der er på indkomstoverførsel – og vi har i »Danmark 2005« sagt, hvad det er, der videre skal udrettes, hvor mange flere arbejdspladser der skal banes vej for, hvor mange færre mennesker der skal være afhængige af indkomstoverførsler – men kunne vi nu ikke godt

være enige om, at vi for sidste gang har hørt den underforståede påstand fra Folketingets talerstol, at der skulle befinde sig 1 million mennesker her i landet, som ikke er i arbejde, og som man bare kan sætte i arbejde.

Det passer jo ikke. Det er jo fup med tallene. Mange af dem er jo netop og præcis ikke i stand til at arbejde eller har trukket sig tilbage efter de regler og bestemmelser, som vi har ønsket at der skulle være for dem.

Og tilbage står et land, der har haft en af de stærkeste fremgange i beskæftigelsen i de senere år, og som har en af de højeste beskæftigelser i Europa.

Vi skal bygge videre på dét, og vi skal bruge den sammenhæng, der er mellem en stigende og holdbar beskæftigelse – hvoraf det meste sker i den private sektor, som det har været tilfældet i de sidste 5 år – og så overskuddet på de offentlige finanser og nedbringelsen af gælden.

Men når man hører den borgerlige opposition, ser man nærmest et billede, som skal give danskerne det indtryk, at gældsætningen i Danmark er noget, der er begyndt for 5 år siden, og som i øvrigt ikke findes andre steder i verden.

Derfor vil jeg godt nævne nogle enkelte tal for statsgælden:

Da Venstre og De Konservative gik i regering i 1982, var statens gæld på 206 mia. kr. I 1993, da Venstre og De Konservative forlod regeringen, var statens gæld på 499 mia. kr.

Den steg altså med ca. 300 mia. kr. i den tid, hvor Venstre og De Konservative sad i regering, og den steg i andel af nationalproduktet fra 44 til 55 pct. – og nu har vi fået nedbragt den til 49 pct.

Det er ikke godt nok, vi skal meget længere ned, men vi er på vej. Det var vi ikke dengang.

Så er der blevet sagt: Jovist, der er da nogle gode resultater, men det skyldes medvind fra udlandet. Og så kan jeg godt forstå de ordførelse, der har været oppe at spørge, hvor den medvind kom fra, om det var fra Tyskland, eller det var fra Sverige, for både Tyskland og Sverige, vore to største handelspartnere, har jo i den periode, vi kigger på her, haft en langsommere udvikling i økonomien end Danmark.

Næh, sandheden er, at vi også har gjort vores del af arbejdet i den lovgivende forsamling og i regeringen med at rette økonomien op og med at rette det økonomiske system i Danmark ind til at kunne klare en vækst.